

Irina IONESCU

De ce merg la Național...

Cu multă plăcere, chiar. Pentru că, în ciuda scenografiilor inestetice și a textelor prea puțin interesante, numai la Național pot să-mi revăd actorii preferați. Și nu ratez nici unul dintre spectacolele în care știu că joacă Marin Moraru, Gheorghe Dinică, Olga Tudorache sau Tamara Buciuceanu.

Merg la Național numai pentru ei. Nu știu în ce eșantion reprezentativ pentru *marketingul* cultural mă înscriu, dacă fac parte din marea masă a publicului obișnuit sau dacă alegerea mea e corectă, în condițiile în care văd niște spectacole deficitare la multe alte capitole. Merg la Național pentru vedetele teatrului românesc.

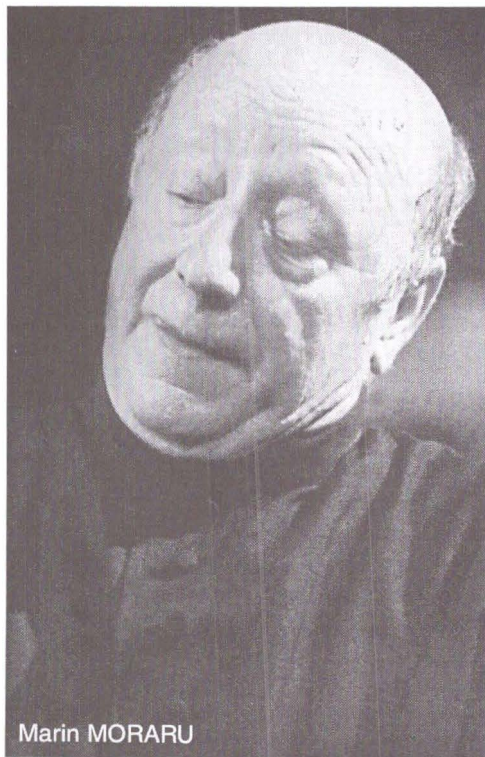
Este un lucru care mi se întâmplă de la *Tache, Ianke și Cadâr*, unde nu m-a interesat absolut nimic, în afara scenelor cu Gheorghe Dinică și Marin Moraru. Probabil că nu este o atitudine tocmai corectă, dar fascinația exercitată asupra mea a fost și este, în continuare, foarte puternică. Motivelor care o alimentează li s-au adăugat între timp și personajele jucate în *Crimă pentru pământ* și *Ultima oră*, aici luându-și partea *leului* și Mircea Albulescu, într-un rol aplaudat minute în șir la scenă deschisă.

Marele avantaj al Naționalului îl reprezintă în acest moment colaborarea cu câțiva mari actori. Actorii din *clanul* foarte restrâns, în fapt, al hipnotizatorilor care, cu o economie fantastică de mijloace, plini de umor și aparent de un calm perfect, ridică în picioare săli întregi.

Numărul relativ ridicat al reprezentațiilor în cele trei săli disponibile – 576, cât și afluența impresionantă de public – 148.500 de spectatori, vorbesc la un moment dat de la sine, succesul de casă neputând fi neglijat nici el.

Nici faptul că teatrul presupune, în definitiv, o muncă de echipă nu poate fi ignorat, dar, cu toate acestea, vă invit să mergeți la Național, pentru Marin Moraru, Gheorghe Dinică, Olga Tudorache, Tamara Buciuceanu sau pentru oricare altul dintre actorii dumneavoastră preferați. Deocamdată, cel puțin.

P.S: Observația se aplică perfect și în cazul altor teatre, Naționalul nedeținând monopolul. Astfel, mi-ar plăcea să revăd din toamnă *Escu...*, la Teatrul de Comedie, special pentru Gabriela Popescu – o actriță într-adevăr senzațională care, în spectacolul lui Alexandru Dabija, reușește unul dintre cele mai bune roluri feminine ale stagiunii. Tot pentru performanța unei actrițe, dintr-o altă generație de această dată, vreau să revăd și *De ce fierbe copilul în mămligă?*, Antoaneta Zaharia rămânând datorită acestui rol o actriță pe care îmi propun să o urmăresc cu perseverență.

Marin MORARU